Р Е Ш Е Н И Е
№ 45171

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 35 състав,** в публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11248** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС. Производството е образувано е по искова молба на Я. С. Т., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица] срещу ответникът ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, адр. [населено място] 1309, [улица] за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3 000 евро вследствие на лошите условия в Затвор – [гр. С.] - липса на условия за ползване на тоалетна в достатъчно уединение в помещение по време на престоя му в Затвор - [гр. С.] за периода май 2024 г. - декември 2025 г. , ведно със законната лихва върху сумата, считано от декември 2025 г. до окончателното изплащане на сумата. В исковата молба се твърди, че в периода, в който е бил настанен в Затвор - [гр. С.] санитарното помещение, състоящо се от тоалетна и мивка е отделено от килията само с преграда, висока около 1-1, 50 м. без врата и в това състояние преградата стои много дълго време, всички служители са виждали състоянието на тоалетната, но не са предприели никакви действия.

Посочва се още, че задоволяването на нуждите става в помещението, в което се намират и останалите лишени от свобода, като липсва каквото и да е било уединение и по този начин ищецът е поставен в унизително и нечовешко отношение. Иска се да бъде осъден ответникът по иска да заплати посочените суми. Претендират се и направените по делото разноски, в това число и адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата. 1/12 Ответникът оспорва исковата молба по основание и размер по съображения, посочени в писмения отговор. Претендира деловодни разноски - юрисконсултско възнаграждение. Представителят на СГП - прокурор Ю. изразява становище за основателност на исковата претенция. Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 203, ал. 1 от

АПК във вр. със съответното прилагане на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна: Видно от материалите по делото, като не се оспорва и от страните, че за процесния период ищецът е бил в Затвор - [гр. С.], където е изтърпявал наказанието лишаване от свобода.

От показанията на свидетеля В. от откритото съдебно заседание от 19.10.2026 г. , изтърпяващ наказание " Лишаване от свобода" в Затвор- [гр. С.], заедно с ишеца пез прозесния период, е видно, че височината на стената на тоалетната е била около 70 см. , в килията са се хранили, като се е случвало по време на хранене да се ползва тоалетната. Това е причинила значителни неудобства и страдания на ищеца през процесния перирод. В конкретната хипотеза, тъй като се претендират вреди от бездействие на ГД"ИН" изразяващи се в неосигуряване на нормални условия, изразавща се в липса на усолвия за ползава на толатента в достатъчно уединенеие като, искът се разглежда по реда на чл. 284 и сл. от ЗИНЗС и исковата защита следва да се реализира по реда на Глава 7 от ЗИНЗС. Разгледани на тази плоскост, предпоставките на специфичния иск за вреди по реда на чл чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС са - акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, оборима презумпция, че неимуществените вреди се предполагат до доказавне на противното.

Искът е осъдителен и с него се цели овъзмездяване на лишения от свобода вследствие на претърпени от него неимуществени вреди в резултат на нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС и отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение /чл. 3, ал. 1/, както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража" изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, 2/12 проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност /чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС. По силата на чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС, искът по чл. 284, ал. 1 се разглежда по реда на Глава Е. от Административнопроцесуалния кодекс, а ал. 2 на текста сочи като ответници органите по чл. 284, ал. 1, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- Главна Дирекция" Изпълнение на наказанията", която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото съгласно чл. 12 от ЗИНЗС, прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище С. и е на бюджетна издръжка. Затворите, поправителните домове и областните служби "Изпълнение на наказанията" са териториални служби на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията"/ чл. 12, ал. 23 от ЗИНЗС. По силата на чл. 16 от ЗИНЗС, Областните служби "Изпълнение на наказанията" обединяват, ръководят и контролират дейността на пробационните служби и арестите. Съгласно чл. 8 от ППЗИНС прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", а съгласно чл. 7, ал. 1, б. "а" от ППЗИНЗС.

Главна дирекция" Изпълнение на наказанията" осъществява методическо ръководство и контрол

по изпълнението на наказанията, наложени с влезли в сила съдебни актове, спазването на правата и задълженията на лишените от свобода; взаимодействието с органите на съдебната власт за привеждане в изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража, законосъобразността при прилагане на дисциплинарните мерки спрямо лишените от свобода, разпределението на времето на лишените от свобода, състоянието на жилищно-битовата база; настаняването и разпределението на новопостъпилите, работата на комисиите по чл. 73 ЗИНЗС; освобождаването от местата за лишаване от свобода. В нормата на чл. 3 от ЗИНЗС е регламентирано, че осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отнасяне, като в ал. 2 в три точки са посочени съставите на изтезания, жестоко или нечовешко отношение. Тази забрана е във връзка със забраната за мъчение или нечовешко отнасяне, установена в чл. 29, ал. 1 от Конституцията, както и със забраната 3/12 за изтезания, установена в чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Следва да бъде посочено, че нееднократно ЕСПЧ е посочвал в решенията си, че в общия случай присъдите и тяхното изпълнение не попадат в хипотезите на чл. 3 от Конвенцията, стига неудобствата и страданията, с които те обикновено са съпроводени да не надминават необходимото за изпълнението им.
В решенията си ЕСПЧ подчертава, че приложението на чл. 3 от Конвенцията изисква засягането да води до унижение, което надминава това, което обикновено съпътства наказанието лишаване от свобода. (т. 111 от решението по делото Н. срещу Б.; т. 134 от Решение по делото М. срещу Б.; т. 45 от Решението по делото Т. Т. срещу Б.). По делото се уктанови, че по време на престоя на ищеца в Затвор- [гр. С.] през процесния период, тоалетната не е била оградена и не е позволявала достатъчно усамотение, ищецът е изпитвал значителни неудобства и страдания от отва, че се е налагало дори когато останалите се хранят, да ползва тоалетната, не е имало врата на тоалетната, която е била вътре в килията. Предвид това, при задоволяване на физиологичните си нужди, ищецът е лишен от възможност за достатъчно уединение - това нарушава правата му по чл. 3 ЕКПЧ, чийто национален аналог е чл. 3 ЗИНЗС, забраняващ унизително отнасяне и е непропорционална намеса в неговия личен живот по смисъла на чл. 8 ЕКПЧ. Съответно ищецът е принуден да възприема задоволяването на физиологичните нужди на своите съкилийници, което също създава значителни неудобства. ЕСПЧ се е произнасял по такъв казус по делото "S. v. P. " /App1. № 17249/12. Решение от 15.12.2015 година тоалетна в килията, която не е напълно оградена, с издигнати до тавана стени е положение, което лишава затворника от уединение при ползването й, неоправдано нарушава правата му чл. 3 и чл. 8 по ЕКПЧ, като отхвърля възражението на полското правителство, че причиненото неудобство е незначително и осъжда Полша да заплати 1800 евро обезщетение за период от около година и половина. /т. 3, 6, 9, 10, 31, 32, 38, 39 и 45/. В §. 38 от същото решение, националните власти имат позитивно задължение и вътрешните тоалетни трябва да бъдат снабдени с пълно прегражданe, достигащо до тавана.
По т. 39 от Решението ЕСПЧ посочва, че в тези килии затворникът е трябвало да ползва тоалетната в присъствието на други затворници и така е лишен от базово ниво на личен живот в ежедневието си. В същия смисъл е и § 241 от Решението на ЕСПЧ по делото Н. и други срещу Б..
Установеният "системен проблем с невъзможността да се ползва тоалетната при достатъчно уединене, съдът приема за достатъчен да обоснове нарушение на чл. 3, ал. 2, вр., ал. 1 от ЗИНЗС поради липса на активни и ползотворни действия на 4/12 затворническата администрация в осигуряване на достачъно уденинене при ползавенто на толетанта от страна на ищеца, чието доказано наличие води до уронване човешкото достойнство, поражда чувство на страх, незащитеност и малоценност, като е достигнат и прагът на суровост за установяване на нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ, респективно чл. 3 от ЗИНЗС, тъй като наложеното наказание

"Лишаване от свобода" не трябва да е свързано със стрес и трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието. Липсата на уединение при ползването на тоалетната от страна на ищеца не е свързано с неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието "Лишаване от свобода", а безспорно го надхвърля и е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с недостатъчните усилия на затворническата администрация по справяне с този системен проблем.
Наличието му покрива елемент от състава по чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС, а именно други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. 3 адължението за осигуряване на адекватни условия за изтърпяване на наказанието тежи върху пенитенциарната администрация, респективно същата следва да понесе неблагоприятните последици от неизпълнението му. Основно задължение на упражняващия ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода държавен орган е да следи и да предотвратява всяко унижаване на човешкото достойнство на лицата, чиято лична свобода е ограничена с наложеното им наказание. В конкретния случай, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от липсата на условия за уединение при ползването на тоалетната и ищецът не би претърпял негативни преживявания. Доказа се, че страданията, които е претърпял ищецът вследствие на невъзможността да полза тоалетната в уединение и, находяща се в спалните помещения, санитарните възли в килията не са изградени до тавана, и следва да се приемат за изцяло обосновани правните доводи на ищеца и цитираната от него съдебна практика на ЕСПЧ относно условието, преградните стени на санитарните възли в спалните помещения да са изградени до тавана.
ЕСПЧ е приел също, че липсата на адекватен достъп до подходящи санитарни помещения повдига въпрос за позитивното задължение на националните власти да осигурят минимално ниво на уединение за лишените от свобода съгласно член 8 от Конвенцията (S. v. P., 2015, §§ 37-41). При санитарно помещение, отделено с преграда, висока приблизително един до един и половина метра, от зоната за ежедневно ползване на килията, според съда такава близост и публично излагане се считат за неприемливи от хигиенна гледна точка, но също така лишават 5/12 задържания или лишения от свобода, използващ тоалетната от всякаква неприкосновеност на личния живот, тъй като той се намира по всяко време в полезрението на другите затворници, седящи в леглата си, а също и на охранители, гледащи през шпионката на вратата (например, A. M. v. R., 2009, § 97; L. v. C., 2012, § 60). Съдът приема, че липсата на неприкосновеност на личния живот в резултат на откритостта на тоалетната зона или трудностите, свързани с възможността да се използва тоалетната в килията поради пренаселеност, са се отразили особено тежко на жалбоподателите, които страдат от конкретно заболяване. (M. v. R., 2008, § 124; L. v. C., 2014, § 76). По отношение на Достъп до санитарни помещения в пар. 241 по делото Н. и други срещу Б., е посочено следното: "241.
Що се отнася по-специално до достъпа до тоалетни, тоалетни чинии, поставени в ъгъла на килията и лишени от каквото и да било отделяне от жилищната площ или отделена от една преграда с височина от един метър или метър и половина е не само неприятно от хигиенна гледна точка, но и лишава задържания от възможността за използване на тоалетната в каквото и да било уединение, защото той или тя остава постоянно видима за другите лишени от свобода, седящи на леглата, а също и за надзирателите на затвора, гледащи през шпионката. Това може да се окаже особено тежко за лишените от свобода, страдащи от заболявания, които засягат храносмилателната им система. " Данните на ИСДВР за прегражданe с текстилен параван, а освен това липсва и врата на санитарния възел, не водят до друг извод. Това е така, доколкото

практиката на ЕСПЧ, цитирана от ищеца по този въпрос, обсъдена по-горе, е категорична в изискването за преградни стени на санитарния възел в килията до тавана, разбира се и врата, за да не се засяга не само правото на личен живот на лицето по чл. 8 ЕКПЧ, но и за да не се наруши забраната по чл. 3 ЕКПЧ и чл. 3 ЗИНЗС за поставянето на лицето в унизително положение, нарушаване на човешкото достойнство.
ЕСПЧ отбелязва, че според Европейския Комитет за предотвратяване на изтезания и нечовешко или унизително отношение и наказание, санитарно помещение, което е отделено само частично, не е приемливо в килия, заета от повече от един задържан CPT/ inf /2012/13, § 78 и 2-ри общ доклад CPT/ inf /92/3, § 49. Вътрешните тоалетни трябва да бъдат снабдени с пълно прегражданe, достигащо до тавана CPT / inf /2015/12, § 74. Съгласно Европейските правила за затворите 19. 3. Затворниците трябва да имат лесен достъп до санитарни помещения с добри хигиенни условия и съобразени с правото на лично уединение. При санитарно помещение, отделено с преграда, висока приблизително един до един и половина метра, от зоната за ежедневно ползване на килията, според съда такава близост и публично излагане се считат за неприемливи от хигиенна гледна 6/12 точка, но също така лишават задържания, използващ тоалетната, от всякаква неприкосновеност на личния живот, тъй като той се намира по всяко време в полезрението на другите затворници, седящи в леглата си, а също и на охранители, гледащи през шпионката на вратата.
По отношение на достъп до санитарни помещения в пар. 241 по делото Н. и други срещу Б., е посочено следното: "241. Що се отнася по-специално до достъпа до тоалетни, тоалетни чинии, поставени в ъгъла на килията и лишени от каквото и да било отделяне от жилищната площ или отделена от една преграда с височина от един метър или метър и половина е не само неприятно от хигиенна гледна точка, но и лишава задържания от възможността за използване на тоалетната в каквото и да било уединение, защото той или тя остава постоянно видима за другите лишени от свобода, седящи на леглата, а също и за надзирателите на затвора, гледащи през шпионката. Това може да се окаже особено тежко за лишените от свобода, страдащи от заболявания, които засягат храносмилателната им система. " Следователно, въз основа на фактите и изложените правни съображения, е допуснато нарушение на правото на ищеца на личен живот по чл. 8 ЕКПЧ.
Освен това санитарният възел няма врата и има видимост от санитарния възел към надзирателите и към другите настанени в помещението, т. е. касае се и за публично излагане и поради това унижаване пред други лица, е нарушен и чл. 3 ЕКПЧ, съответно чл. 3 ЗИНЗС. Практиката на ЕСПЧ, цитирана по този въпрос по-горе, е категорична в изискването за преградни стени на санитарния възел в килията до тавана, разбира се и врата, за да не се засяга не само правото на личен живот на лицето по чл. 8 ЕКПЧ, но и за да не се наруши забраната по чл. 3 ЕКПЧ и чл. 3 ЗИНЗС за поставянето на лицето в унизително положение, нарушаване на човешкото достойнство. Тези обстоятелства ежедневно са създавали на ищеца дискомфорт, като същите представляват поставянето му в унизителни и нечовешки условия. Органите, на които е възложено да осъществяват ръководство и контрол върху дейността по изпълнение на наказанието лишаване от свобода, са длъжни да осигурят на задържаните лица такива условия, които да не създават предпоставки за увреждане на физическото и психическото им здраве, нито на човешкото им достойнство. Неосигуряването им сочи на неизпълнение на вменено от закона задължение, което представлява бездействие от страна на органа, осъществяващ ръководство и контрол в местата за лишаване от свобода.
В резултат на това бездействие, в процесните периоди ищецът е претърпял множество неимуществени вреди, изразяващи се в причиненото му психическо страдание, значителен дискомфорт, накърняване на човешкото му достойнство и постоянно изпитвани притеснения,

изпитвал е чувство на 7/12 незащитеност и малоценност, които вреди следва да бъдат репарирани. Вредата е пряка и непосредствена последица от бездействието на длъжностни лица на ответника и се намира в причинна връзка с него. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. При определяне размера на обезщетението съдът намира, че следва да се съобрази с новите Решения на ЕСПЧ по дела, касаещи оплаквания за лоши условия в местата за лишаване от свобода, според които обезщетение, присъдено от националния съд, което се равнява на 4 евро на ден или на 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства е адекватно и не поставя под съмнение ефективността на производството за обезщетяване на вредите от поставяне в лоши условия на задържане.
Едновременно с това в повечето случаи такова обезщетение би било достатъчно, за да обезщети вредите, произтичащи от нарушение на забраната за поставяне в лоши условия на задържане по смисъла на чл. 3 от Конвенцията. С други думи, указанията на Съда в С. относно размера на обезщетението за нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ са дадени алтернативно, а не императивно от 4 евро на ден, като съдът следва да прецени пропорционалността на обезщетението и тежестта на претърпените неимуществени вреди при избора между двете алтернативи - 4 евро на ден или на 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства при съобразяване на стандартите на ЕСПЧ по приложението на чл. 3 от Конвенцията, които налагат да бъде взето предвид кумулативното въздействие на условията, при които се изтърпява задържането или наказанието. В случая, претенцията е предявена поради наличие на липса на уединение, което следва да бъде съобразено при определяне размера на обезщетението в смисъл, че пълният посочен размер на обезщетения от 4 евро на ден в най-новите Решения на ЕСПЧ е неприложим към настоящия случай. Този размер на обезщетение касае кумулативния ефект от различни аспекти на изтърпяване на наказанието, какъвто настоящият случай не е.
С други думи и по аргумент от неизчерпателното изброяване на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода могат да касаят различни аспекти като липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Кумулативно въздействие на множество неблагоприятни аспекти в случая не се твърди и не се 8/12 установява по делото. При задължение за националния съд да съобрази кумулативния ефект от тези условия и безспорна установеност по делото на само едно от тях - липса на уединение при ползването на тоалетната, съдът приема, че не следва да присъжда препоръчания от ЕСПЧ стандарт от 4 евро на ден, а в размер на 1 000 евро общо за процесния период. Това е така, тъй като присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди от едни аспекти на изтърпяване на наказанието, не следва да се превръща в прекомерна санкция за затворническата администрация, която стриктно и при спазване на законовите си задължения и правомощия е осигурила на ищеца изтърпяване на наложеното му наказание при други благоприятни аспекти на тези условия, което също следва да се съобрази при преценката на кумулативното въздействие на тези условия.
Изложеното е основание за съда да определи размер на обезщетението под посочения от ЕСПЧ размер от 4 евро на ден. В свои решения по дела B. v. S., жалба № 25516/12, Решение по допустимост от 8 юли 2014 г. и S. and others v. R., жалба № 41743/17 и 16 др., Решение по допустимост от 17 март 2020 г., ЕСПЧ приема, че обезщетение в размер на 30% от това, което той

би присъдил, е адекватно за компенсиране на вредите от лоши условия за задържане в конкретния случай- в Русия. Съответно за справедлива база за размера на обезщетението се приема между 4 и 5, 3 евро на ден /така B. vs S., жалба 25516/12, решение по допустимост от 08 юли 2014 г.; D. vs H., жалба 5433/17, решение от 14 ноември 2017 г. /, като посочената база е определена като справедлива за установено задържане в лоши условия в У., при съобразяване на жизнения стандарт за страната. В този смисъл и доколкото според статистически данни на Евростат минималните месечни възнаграждения в Б. се явяват по-ниски, отчитайки жизнения стандарт в Б., за справедлив размер би следвало да се счита около 3 евро на ден – общо 1 000 евро. Като аналог може да се използва и Решение на ЕСПЧ по жалба № 9835/11.02.2019 г. на Н. П., свързана с условията на изтърпяване на наказанието в Затвора Б. за периода от 17.11.2011 г. до 17.11.2016 г., т. е. 5 години, по която ЕСПЧ е присъдил обезщетение за имуществени вреди в размер на 10 800 евро, или 2160 евро на година, 180 евро на месец, 6 евро на ден). 30 % от 6 евро е 1. 8 евро на ден или приблизително 4 лева дневно.
Съгласно чл. 52 от ЗЗД съдът определя размера на обезщетение по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият 9/12 размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл. 52 ЗЗД определя "по справедливост", макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.
Във връзка с искането за присъждане на лихва върху присъжданата главница, считано от датата на прекратяване на нарушението, което съдът приема, че е краят на исковия период, доколкото няма данни за обособяване на тоалетната според изискванията, изложени по горе, преди това, то следва да се вземе предвид ТР № 3/2004 година на ОСГК на ВКС. В т. 4 от ТР е посочено, че при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото присъждане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи– от момента на преустановяването им. Ето защо, лихва за забава върху главницата до окончателното изплащане на сумата, следва да се присъди така, както е предявена.
На основание чл. 286, ал. 3 във вр. чл. 285, ал. 3 от ЗИНЗС, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 1,70 евро деловодни разноски за ДТ. На основание чл. 286, ал. 3 във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. Д. М., САК, л.н. [ЕГН], адр. [населено място], [улица] сумата от 151,13 евро деловодни разноски. Претенцията на ответника по иска за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване, тъй като при частично уважаване на иска не е предвидена възможност за заплащане на ответника на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова не следва да му се присъжда. Разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК и чл. 143 АПК. Липсата на 10/12 изрична уредба в ЗИНЗС, която да предвижда отговорност

на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи. Воден от горното и на основание чл. 203 АПК, вр. с чл. 284 и сл. от ЗИНЗС, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА ответника ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, адр. [населено място] 1309, [улица] да заплати на ищеца Я. С. Т., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, сумата от 1 000 евро , обезщетение за претърпени неимуществени вреди в затвор /гр. С./ за периода май 2024 г. декември 2025 г. , ведно със законната лихва, считано от 31.12.2025 г. , до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля иска в останалата част до пълния предявен размер от 3 000 евро. ОСЪЖДА ответника ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, адр. [населено място] 1309, [улица] да заплати на ищеца Я. С. Т., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 286, ал. 3 във вр. чл. 285, ал. 3 от ЗИНЗС, сумата от 1,70 евро деловодни разноски. ОСЪЖДА ответника ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“, адр. [населено място] 1309, [улица] да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. Д. М., САК, л.н. [ЕГН], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 286, ал. 3 във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, сумата от 151,13 евро деловодни разноски. 11/12 Решението подлежи на обжалване от страните, пред тричленен състав на АССГ, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено. СЪДИЯ